

A Fővárosi Ítéltábla a Danubia Szabadalmi és Védjegy Iroda Kft. (... , ügyintéző: dr. Szigeti Éva szabadalmi ügyvivő) által képviselt, kérelmezőnek, az S.B.G.&K. Ügyvédi Iroda (... , ügyintéző: dr. Sasvári Gabriella ügyvéd) által képviselt, alperes neve (alperes címe) ellenérdekű fél ellen a Magyar Szabadalmi Hivatal törlési kérelmet elutasító határozatának megváltoztatása iránt indított ügyében a Fővárosi Bíróság 2009. szeptember 9. napján kelt, 1.Pk.21.604/2009/4. számú végzése ellen a kérelmező 6. sorszám alatt előterjesztett fellebbezése folytán meghozta az alábbi

v é g z é s t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság végzését helybenhagyja.

Kötelezi a kérelmezőt, hogy fizessen meg az ellenérdekű félnek 15 nap alatt 30.000 (Harmincezer) forint fellebbezési eljárási költséget.

A végzés ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

A Fővárosi Bíróság végzésével elutasította a Magyar Szabadalmi Hivatal (a továbbiakban: Hivatal) határozatának megváltoztatása iránti kérelmet és a kérelmezőt 168.000 forint eljárási költség megfizetésére kötelezte.

Ismertette, hogy az ellenérdekű fél jogosultja a ... lajstromszámú... 8-i elsőbbségű „Vet-Med-Labor” ábrás védjegynek, melynek oltalma a Nizzai Megállapodás szerinti 44. osztályba sorolt állatgyógyászati, vérbanki és klinikai szolgáltatásokra terjed ki. Az ellenérdekű fél és a jogelődje a 2003. nyarán történt megalakulása óta az ország területére kiterjedő állategészségügyi labor-tevékenységet folytat.

Megállapította továbbá, hogy 1994-ben Németországban V.-M.-L. elnevezéssel megalakult, majd szolgáltató központtá vált állatorvosi szakmai csoport szolgáltatása 2003. óta Magyarországon is elérhető.

A kérelmező a jogosultja a - németországi 29-ei szenioritással rendelkező - lajstromszámú, ...16-i elsőbbségű „VET-MED-LABOR” közösségi szövegdjegynek, valamint a ...17-i elsőbbségű lajstromszámú „Vet-Med-Lab” közösségi ábrás védjegynek.

A kérelmező 2007. november 6-án előterjesztett kérelmében az ellenérdekű fél védjegyének törlését kérte a védjegyek és a földrajzi árujelzők oltalmáról szóló 1997. évi XI. törvény (Vt.) 3. § (1) bekezdés c) pontjára hivatkozással. A rosszhiszeműsége vonatkozó jogi álláspontját azzal indokolta, hogy az ellenérdekű

félnek tudomása kellett legyen arról, hogy a védjegy nem őt illeti, mivel a kérelmező állatorvosi szakmai körökben rendszeresen szervez konferenciákat és továbbképzéseket. A rosszhiszeműségre utal a hivatkozása szerint az, hogy az ellenérdekű fél ügyvezetője, dr. H. Gy. T. 2003. tavaszán kapcsolatban állt a kérelmező V.-M.-L. nevű laborjával. Előadta továbbá, hogy a magyarországi piacra lépésre való felkészülése során, 2003. november 20-a és 22-e között a K.-e. Á. K. továbbképzést tartott, és ennek meghívóján, valamint a résztvevők egy része által kitöltött kérdőíven is látható volt a közösségi védjegye. Kérelméhez okirati bizonyítékokat csatolt, és több tanú meghallgatását indítványozta.

A Hivatal a lefolytatott széleskörű bizonyítási eljárás alapján meghozott határozatában a törlés iránti kérelmet elutasította. Jogi indokolásában elemezte a rosszhiszeműség kritériumait, és a rendelkezésre álló számos bizonyíték alapján kifejtette, hogy nem bizonyított, miszerint az ellenérdekű felet a bejelentés időpontjában csalárd szándék vezette volna.

A hivatali határozat ellen a kérelmező megváltoztatási kérelmet terjesztett elő, amelyben elsődlegesen a határozat megváltoztatását és a törlés elrendelését, másodlagosan a határozat hatályon kívül helyezését és a Hivatal új eljárásra történő utasítását kérte. Fenntartotta valamennyi, a hivatali eljárásban megtett korábbi nyilatkozatát, de emellett utalt a német bíróságnak, az úgynevezett Admiral sportfogadás ügyben kifejtett arra az álláspontjára, hogy ha a felek között sikertelen üzleti tárgyalások folytak, továbbá és a tárgyalások és a bejelentés között viszonylag rövid idő telt el, a rosszhiszeműség megállapítható.

Az ellenérdekű fél a megváltoztatás iránti kérelem elutasítását indítványozta.

Az elsőfokú bíróság a Vt. 33. § (1) bekezdés a) pontja, 8. §-ának a) pontja és a Vt. 3. § (1) bekezdés c) pontja felhívásával megállapította, hogy a Hivatal a helytállóan feltárt tényállásból a jogszabályoknak megfelelő jogi következtetést vont le.

A kérelmezőnek a határozat hatályon kívül helyezése iránti indítványát megalapozatlannak tartotta az elsőfokú végzés és kifejtette, hogy azt semmivel sem támasztotta alá. Rögzítette, hogy megítélése szerint a Hivatal nem olyan eljárási szabálysértést, amely hatályon kívül helyezést eredményezne.

Az ügy érdemében az állandó bírói gyakorlatra utalva hangsúlyozta, hogy a rosszhiszeműség vizsgálata során két alapvető körülményt kell bizonyítani: egyrészt azt, hogy a bejelentő tudattartalma átfogta, miszerint a megjelölés mászt illet, másrészt azt, hogy a bejelentőt a bejelentés megtételekor csalárd, tisztességtelen szándék vezette.

Megítélése szerint a Hivatal ehhez okszerűen mérlegelte a rendelkezésre álló bizonyítékokat. Helyesen jutott a Hivatal olyan következtetésre, hogy a német szakmai csoport és az ellenérdekű fél képviselői 2003. áprilisában személyesen találkoztak, és ennek keretében megvolt a lehetőség arra, hogy az ellenérdekű fél

esetleg tudomást szerezzen a kérelmező megjelölés használatáról. Az elsőfokú bíróság azonban kiemelte, hogy a találkozó üzleti jellegét nem tudta a kérelmező egyértelműen megállapítani, így az Admiral-ügyben kifejtettek ebben az esetben nem voltak alkalmazhatók.

Egyetértett a Hivatallal a dr. K. F.-tól és dr. A. H.-tól származó, közjegyző előtti nyilatkozatok értékelésében is. Rámutatott a nyilatkozatok tartalmának ellentmondásosságára valamint azok túlságosan általános tartalmára is.

Kifejtette továbbá, hogy a kérelmező bizonyítékai a széleskörű, intenzív magyarországi védjegyhasználatát sem támasztották alá. Ennek megállapításához nem találta elégségesnek, hogy két magyar állatorvos az általuk kezelt kutyák mintáit vizsgálatra Németországba küldte. Nem lehet széleskörű használatra következtetni abból sem, hogy a magyarországi a 2500 fölötti számú állatorvosnak a 2003. novemberi konferenciára 100-at meghaladó meghívót küldtek ki és a megjelentek hatvan kérdőív töltöttek ki.

Értékelte továbbá, hogy a kérelmező a magyar piacon párhuzamosan más cégekkel együtt jelen van, tehát nem állapítható meg, hogy az ellenérdekű fél a kérelmezőt onnan kiszorította volna, amely megalapozhatná a rosszhiszeműség másik esetét.

Az életszerűségre is hivatkozott, amelynek megfelelően, ha a kérelmező magyarországi fellépését valóban veszélyeztetve látta volna, akkor 2003-at követően már korábban fellépett volna a versenytárral szemben, amely szintén azt támasztja alá, hogy a bejelentés nem volt rosszhiszemű.

Oszthatónak találta a határozatnak a megjelölés gyenge megkülönböztető képességével összefüggő érvelését is, miszerint a csekély mértékű megkülönböztető képesség esetén a rosszhiszeműség megállapíthatóságához a csalárd szándék erőteljesebb bizonyítása szükséges. Erős megkülönböztető képességgel bíró védjegy esetén kevésbé valószínű, hogy véletlenszerűen ugyanazt a védjegyet alkotják meg. A felek ábrás védjegyei azonban teljesen eltérő jellegűek, ami szintén a rosszhiszeműség hiányát mutatja.

Figyelman kívül hagyta az Európai Bíróság előtt folyó C-529/07 számú ügyben készült főtanácsnoki indítványt is, nemcsak azért, mert az nem kötelező a bíróságra, hanem mert nem volt bizonyított az ellenérdekű fél részéről olyan szándék, hogy másokat megakadályozzon a hasonló szolgáltatások vonatkozásában hasonló megjelölés használatában.

Az elsőfokú bíróság végzése ellen a kérelmező terjesztett elő fellebbezést, amely elsődlegesen a végzés megváltoztatásával a Hivatali határozat megváltoztatására és a védjegy törlésének elrendelésére, másodlagosan a Pp. 252. §-a szerint az elsőfokú bíróság végzésének hatályon kívül helyezésére és az elsőfokú bíróságnak az ügy újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára irányult.

Eljárási szabálysértésre hivatkozva sérelmezte, hogy 2008. március 19-én a Hivatalhoz benyújtott nyilatkozatában hat személy tanúként történő meghallgatását indítványozta, akik közül hárman az ellenérdekű fél képviselőjével folytatott üzleti

megbeszélésen elhangzottakról tettek volna vallomást, míg a két további személy az a magyar állatorvos volt, akinek a kérelmezővel munkakapcsolata állt fenn. A Hivatal azonban a tanúkat arra hivatkozással nem hallgatta meg, hogy az ügy érdekét a tanúnyilatkozatok sem befolyásolták volna, illetve, hogy a meghallgatni indítványozott személyek a kérelmező alkalmazásában állnak, illetőleg érdekkörébe tartoznak. A hivatali állásponttal szemben hangsúlyozta, hogy a meghallgatni kért tanúk vallomása befolyásolta volna az ügy érdekét; annak alapján megállapítható lett volna, hogy a 2003. áprilisán tartott személyes találkozó együttműködésre vonatkozott. Álláspontja szerint nem az volt a lényeg, hogy a találkozó kötetlen beszélgetésnek vagy üzleti tárgyalásnak minősíthető, hanem az, hogy ennek során az ellenérdekű fél szerezhette-e tudomást arról, hogy a V.-M.-L. megjelölés a kérelmező használatában áll. Dr. H. Gy. T. pedig kétségtelenül tudomással bírt arról, hogy akikkel találkozik, kit képviselnek.

Kifogásolta azt a megállapítást is, hogy - dr. A. H. kivételével - az indítványozott tanúk az érdekeltségébe tartoznának.

Sérelmezte továbbá, hogy a csatolt közjegyzői okiratba foglalt nyilatkozatokat is a kérelmező érdekkörébe tartozó feleknek tulajdonították, illetőleg, hogy azokat a kérelmező nyilatkozatának tekintette mind a Hivatal, mind pedig az annak álláspontját elfogadó bíróság is, míg az ellenérdekű fél által benyújtott dr. G.T.-féle nyilatkozatot nem tekintette aggályosnak. Megalapozatlanul fogadta el a Hivatal független szakvéleményként a K. B.-féle iratot, mert annak szerzője az ellenérdekű fél által csatolt nyilatkozat megtevőjével dr. G. T.-ral együtt tanít az egyetemen.

A Hivatal eljárását mindezek alapján a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény (Ket.) 2. § (3) bekezdésével, 3. § (1) bekezdésével, 50. § (1), (4) és (6) bekezdésével ellentétesnek tartotta. Emiatt okszerűtlen az az elsőfokú bírósági álláspont, hogy a Hivatal nem vétett olyan eljárási szabálysértést, amely a Vt. 91. § (2) bekezdés b) pontjának alkalmazására ad okot.

Kiemelte továbbá, hogy az elsőfokú bíróság megsértette a Pp. 3. § (3) bekezdését is, mivel a feleket a rosszhiszeműség körében bizonyításra szoruló tényekről, a bizonyítási teherről, illetve a bizonyítás sikertelenségének következményeiről előzetesen nem tájékoztatta.

Érvelése szerint az elsőfokú bíróság a bizonyítás anyagát nem megfelelően értékelte, ezáltal megsértette a Pp. 206. § (1) bekezdésében foglaltakat is. A 2003. tavaszán történt megbeszélés tekintetében annak tulajdonított jelentőséget, hogy ellentmondó nyilatkozatok születtek arra a megbeszélésre időpontjára (március 29-30-a, vagy április 29-30-a) nézve, de nem volt vitás, hogy a találkozó áprilisban volt. Dr. M. K. és dr. K. F. nyilatkozatait értékelve azt emelte ki, hogy az előbbi személy nyilatkozatát közokirat tanúsítja, addig dr. G.T. nyilatkozata még teljes bizonyító erejű magánokiratnak sem minősül. A végzés indokolásából mellőzte azt a releváns tény is, dr. B. N. tanú által tett előadást, hogy állatorvosok összekeverték a két céget.

A rosszhiszeműség megállapíthatóságával összefüggésben ismételt az Európai Bíróság előtt C-529/07. számú ügyben foglaltakra hivatkozott, kiemelve, hogy a közösségi védjegyről szóló 40/94/EK. tanácsi rendelet (Kvr.) 51. cikk (1) bekezdés b) pontja értelmében a nemzeti bíróságnak az összes olyan elérhető bizonyítékot figyelembe kell venni, amelyből következik, hogy a bejelentő az elfogadott tisztességes és etikai normákkal összeegyeztethetetlen módon járt el. A főtanácsnoki vélemény teljes szövegének csatolását azért látta indokoltnak, mert a rosszhiszeműség fogalmának értelmezésére az egyes országok védjegy törvényei nem adnak támpontot. Kiemelte továbbá, hogy még a sérelmezett végzésben is rögzítésre került, hogy a személyes találkozó 2003. áprilisában valóban megvalósult, és ennek keretében a védjegy jogosult esetleg tudomást szerezhetett a kérelmezői megjelölésről.

Ellentmondásosnak tartotta, hogy míg az elsőfokú bíróság a kérelmező széleskörű ismertségét nem állapította meg, ugyanakkor úgy foglalt állást, hogy az ellenérdekű fél magatartása nem eredményezte a kérelmezőnek a magyarországi piacról való kiszorulását.

Azt az okfejtést is támadta, hogy a kérelmező korábban nem lépett fel az ellenérdekű féllel szemben. A periratokból megállapítható, hogy a 2003. november 29-én dr. A. H. a cégbírósághoz intézett levelében tiltakozott az ellenérdekű fél jogelődjének bejegyzése ellen.

Változatlan álláspontja szerint a rosszhiszeműség körében nem releváns a védjegy megkülönböztető képessége, mert a V.-M.-L. védjegyet a megkülönböztető képességet köztudomásúan szigorúan vizsgáló Német Szabadalmi Hivatal és a Magyar Szabadalmi Hivatal, valamint az OHIM is bejegyezte.

Fellebbezésének kiegészítéseként mellékelte az INTA (International Trademark Association) Igazgató tanácsa számára a „Rosszhiszeműség, mint a védjegybejelentés elleni felszólalás és a törlés jogalapja” című anyagot.

Az ellenérdekű fél az elsőfokú bíróság végzésének helybenhagyását indítványozta az abban foglalt helyes indokokra tekintettel.

A fellebbezés nem alapos.

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság végzését teljes terjedelmében bírálta felül és úgy ítélte meg, hogy az elsőfokú bíróság a jogviszony elbírálásához szükséges mértékben feltárt és túlnyomórészt helyesen megállapított tényállás alapján a jogszabályoknak megfelelő jogi következtetésre jutott. A fellebbezésben foglaltakra tekintettel a következőket emeli ki.

Nem tévedett az elsőfokú bíróság, amikor a Hivatal által megállapított tényállást teljesnek és az elbírálásra alkalmasnak tekintette. A másodfokú bíróság sem látott indokot a Vt. 91. § (2) bekezdés b) pontjának alkalmazására, mivel a Hivatal nem

valósított meg olyan lényeges eljárási szabálysértést, amely a határozat hatályon kívül helyezésére vezethet. A kérelmező által felhívott Ket. nem tartalmaz olyan előírást, amely szerint az egyes hatósági ügyekben valamennyi, a felek által indítványozott bizonyítást kötelező lefolytatni. A törvény 50. § (1) és (6) bekezdéséből levonható következtetés szerint a hatóság számára a tényállás megállapítását, illetőleg az eljárás anyagának megfelelő értékelését és a határozat indokolását teszi kötelezővé.

Az elsőfokú bíróság sem követett el olyan lényeges eljárási szabálysértést, ami a Pp. 252. § (2) bekezdésének alkalmazására vezethet, vagy a bizonyítás nagy terjedelmű kiegészítését tenné szükségessé a (3) bekezdés szerint.

Tény, hogy nem történt meg a feleknek a Pp. 3. § (3) bekezdése szerinti tájékoztatása, azonban az ügy elbírálása szempontjából ennek nem volt jelentősége. A felek - különösen a bizonyító kérelmező - beadványaiból egyértelmű, hogy a rájuk háruló bizonyítási teherrel tisztában voltak, annak megfelelően terjesztették elő indítványaikat és a kérelmező megváltoztatási kérelmének elutasítására sem a részéről felajánlott bizonyítás elégtelensége vezetett.

Mindezek következtében a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság végzését érdemben bírálta felül.

A releváns tényállás, illetőleg az annak megállapításához szükséges bizonyítás körét az jelöli ki, hogy mely esetekben lehet megállapítani a védjegybejelentés rosszhiszeműségét.

A kérelmező helyesen hivatkozott arra, hogy - mivel a tagállami jogszabályok a rosszhiszeműség védjegyjogi fogalmát tételesen nem szabályozzák - indokolt az Európai Bíróságnak a gyakorlatát figyelembe venni. Megalapozott volt ugyanakkor az elsőfokú bíróságnak az az álláspontja, hogy a kérelmező által felhívott C-529/07. (Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli AG.) ügyben előterjesztett főtanácsnoki vélemény nem kötelező az Európai Bíróságra nézve és az adott ügyben nem is volt bizonyított az ellenérdekű fél olyan szándéka, hogy másokat a megjelölés használatában megakadályozzon.

E vonatkozásban a másodfokú bíróság azt emeli ki, hogy abban az ügyben közösségi védjegy törléséről volt szó, míg a jelen esetben nemzeti védjegy az eljárás tárgya. Tekintettel arra is, hogy a Vt. rendelkezései a Kvr.-rel harmonizált szabályok, a C-529/07. számú ügyben kifejtettek a jelen ügyben legfeljebb orientáló jellegűek lehetnek, de azok közvetlen alkalmazása nem kerülhet szóba.

A másodfokú bíróság rámutat arra, hogy az elsőfokú bíróság végzésének meghozatala óta abban az ügyben az Európai Bíróság ítéletet hirdetett, és számos, a rosszhiszeműség szempontjából releváns körülmény vizsgálatára hívta fel a figyelmet. Összességében arra a következtetésre jutott, hogy a Kvr. 51. cikk (1) bekezdés b) pontja megítélése szempontjából a nemzeti bíróságnak az esetre jellemző valamennyi, a lajstromozás iránti kérelem benyújtásának időpontjában

megvalósuló releváns tényezőt figyelembe kell venni. Különösen vizsgálni kell, hogy a bejelentő tudja vagy tudnia kell, hogy valamely másik fél azonos vagy hasonló megjelölést használ azonos vagy ahhoz megtévesztésig hasonló termék vonatkozásában; továbbá a bejelentőnek azt a szándékát, hogy a másik felet megakadályozza a megjelölés további használatában és nem közömbös a másik fél megjelölése által élvezett jogi védelem szintjének vizsgálata sem (ítélet 53. pont).

Mindezen elvek figyelembe vételével - amelyek teljes mértékben egyeznek a kialakult hazai ítélkezési gyakorlattal - az elsőfokú bíróság helyesen indult ki abból, hogy a rosszhiszemű védjegybejelentés megállapíthatóságának alapvetően két feltétele van. Egyrészt szükséges a bejelentő tudattartalmának a bizonyítása, vagyis az, hogy a bejelentő tudomással bírt-e arról, hogy a bejelentés nem őt, hanem más személyt illet meg, máshoz köthető, továbbá igazolni kell, hogy a bejelentőt valamilyen csalárd, tisztességtelen szándék vezette a bejelentés során.

Az elsőfokú bíróság - az előbb említett és jogi vizsgálódást igénylő körben - alapvetően helyesen állapította meg a tényállást. Megalapozottan észrevételezte azonban a fellebbezés, hogy abból kimaradt, miszerint a kérelmező már 2003. nyarán beadvánnyal fordult a cégbírósághoz annak érdekében, hogy az ellenérdekű fél jogelődjének cégnyilvántartásba vételét megakadályozza. Ezzel a megállapítással a másodfokú bíróság a tényállást kiegészíti, ugyanakkor a végzés indokolásából mellőzi az arra vonatkozó okfejtést, hogy a kérelmező a törlési kérelem előterjesztését megelőzően az ellenérdekű féllel szemben nem lépett fel.

Nem volt megalapozott azonban a kérelmezőnek az a kifogása, hogy az elsőfokú bíróság a 2003. áprilisában lezajlott beszélgetést, illetve találkozót abból a szempontból is vizsgálta, hogy az kötetlen jellegű volt-e vagy üzleti találkozásnak minősül. Az elsőfokú bíróság is alapkérdésnek azt tekintette, ahogy a Hivatal is hangsúlyozta, hogy az ellenérdekű fél ismerte-e, illetőleg megismerhette-e ez alkalommal a kérelmezőhöz köthető megjelölést. A találkozó üzleti jellegét az Admiral-üggyel kapcsolatban felhozott kérelmezői érvek szempontjából vizsgálta. A másodfokú bíróság emiatt azoknak a bizonyítékoknak az értékelésével, amelyek az üzleti jelleg vagy kötetlen beszélgetés megítélhetőségére vonatkoznak, nem foglalkozott.

A feltárt tényállás alapján ugyanis megállapítható volt, hogy a védjegy bejelentése előtt, nem a megjelölés széles körű, intenzív magyarországi használata, hanem a 2003. áprilisi személyes találkozó miatt lehetőség volt arra, hogy az ellenérdekű fél tudomást szerezzen a kérelmező megjelölésének a használatáról. Helyesen jutott azonban a Hivatal és az elsőfokú bíróság is arra a meggyőződésre, hogy a rosszhiszeműség másik feltétele, az ellenérdekű fél részéről a csalárd szándék fennállása nem volt bizonyított.

Osztja a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróságnak azt az álláspontját, hogy cáfolja az ellenérdekű fél tisztességtelen szándékát az a körülmény, hogy a kérelmező a magyarországi piacról azóta sem szorult ki, az ellenérdekű fél erre irányuló

magatartása, vagy a kérelmezői védjegyhasználat akadályozása nem volt megállapítható, a felek Magyarországon párhuzamosan, egymást kiegészítőként voltak és vannak jelen.

Helytállóan tért ki a csalárd szándék megítélése során a Hivatal is a védjegy megkülönböztető képességének erejére, azzal az ítélőtábla egyetértett. A védjegy „vet-med-lab” szóeleme az árujegyzékben szereplő állatgyógyászati szolgáltatások esetében gyakran alkalmazott, latin gyökerű rövidítés, a kifejezés tehát leíró jellegű, ennél fogva a tisztességtelen célra irányuló szándék megállapíthatóságához további bizonyításra van szükség, mivel nem zárható ki annak a lehetősége, hogy azonosság, hasonlóság a véletlen eredménye.

A fellebbezésben foglalt az az érv sem üggyöntő, hogy a Magyar Szabadalmi Hivatal köztudomásúan szigorú vizsgálat után jegyezte be az ellenérdekű fél védjegyét. Az ellenérdekű fél meg nem cáfolt előadása szerint a bejelentéskori kutatás alkalmával a Hivatal szükségesnek látta a grafikai elemek kiegészítését. Az ellenérdekű fél ábrás védjegye köralakban rajzolt görög-kereszt formába helyezett mikroszkóp, körben a szarvasmarha, ló, kutya, macska árnyképével, ami eltér a kérelmezőnek a hosszított téglalap formájú és a jobb felső csücskében kutya tappancsot ábrázoló közösségi ábrás védjegyétől, illetve az ábrás elemeket nem tartalmazó szóvédjegytől, ami szintén a rosszhiszeműség hiányát támasztja alá, ahogy arra az elsőfokú bíróság helytállóan hivatkozott.

A fellebbezés kiegészítéseként mellékelt, INTA részére készített anyag tartalma számos, a rosszhiszeműség vizsgálata körébe eső körülményt sorakoztat fel, azonban a benne írt szempontok nem gyengítik az elsőfokú bíróság végzésében kifejtett indokokat. Ettől függetlenül a Fővárosi Ítélőtábla megjegyzi, hogy ennek, mint új bizonyítéknak az előterjesztése a Pp. 235. § (1) bekezdésébe is ütközik.

A kifejtettek alapján a Fővárosi Ítélőtábla az elsőfokú bíróság végzését - a Vt. 79. §-a és a Pp. 239. §-a szerint irányadó - Pp. 253. § (2) bekezdése szerint helybenhagyta.

Az eredménytelenül fellebbező kérelmező fellebbezési eljárási költség viselésére köteles [Vt. 79. §, Pp. 239. §, 78. § (1) bekezdés]. Az ellenérdekű fél jogi képviselőjének díját a Fővárosi Ítélőtábla a 32/2003.(VIII.22.)IM. rendelet 3. § (3) és (5) bekezdése szerint állapította meg azzal, hogy az a 4/A. § szerinti áfát magában foglalja.

Budapest, 2010. március 2.

. Lesenyei Terézia s.k.
a tanács elnöke

. Fülöp Györgyi s.k.
előadó bíró

. Pullai Ágnes s.k.
bíró

A kiadmány hiteléül:
bírószági ügyintéző